

„TÉRITS MEG MINKET ISTENÜNK, RAGYOGTASD RÁNK ARCODAT ÉS SZABADOK LESZÜNK!”

Ismét elérkeztünk az adventhez, az egyházi év kezdetéhez, mely számunkra, lelki életünk számára egy ismételt kezdet lehet. Hiszen a megújulásunk mindig egy újra kezdés.

Adventi elmélkedésünk kiindulópontjául a 79. zsoltár címben szereplő mondatát választottam, mely szoros kapcsolatban áll a megújulással. Minden megújulás, egyben megtérés, eltérés a régitől és egy új, jobb felé fordulás. Mi mást kérhet nap mint nap egy keresztény ember, minthogy megtérhessen, *teljes szívéből, teljes lelkéből, teljes elméjéből* (vö. Mt 22,37), s így váltsa valóra Isten iránti szeretetét? Ám tudjuk, érzékeljük azt életünkben, hogy a megtérésünk nem emberi mű, hiszen mi *„nem tudjuk, hogyan imádkozzunk helyesen”* (vö. Róm 8,26).

A megtérés az mindig Isten műve bennünk, ezért kell Őt kérnünk ehhez. Sóhajtoznunk, sóvárogunk kell Isten után, mint ahogy ezt szép adventi énekünk is kifejezi: *„Ó jöjj, ó jöjj, Üdvözítő! Beteljesült már az idő. Törd át az ég zárt ajtaját, vár a világ sóvárgva rád.”* (ÉE 6) S nem csak az égnek zárt az ajtaja, hanem a mi szívünknek, elménknek is. Mennyire nehezen hatol át ezeken Isten. Mennyire nehezen nyitjuk ki magunkat Neki. Mennyire nehezen engedjük meg neki azt, amit Pál apostol megélt, hogy *Krisztus élt már benne* (vö. Gal 2,20).

„Ragyogtasd ránk arcodat!”, kéri a Zsoltáros Istentől. Az advent és karácsony a szüntelen ragyogásról szól. Mindent eláraszt a fény. Villognak az utcai lámpadíszek, a karácsonyfák. Beragyognak minket ezek a fények.

De mit látunk meg ilyenkor önmagunkon, önmagunkban? Azt látjuk meg, hogy hova is jutottunk eddig. Vajon elégedettek vagyunk azzal, ahova eljutottunk mostanra? És valóban ragyog az arcunk? A Zsoltáros másfajta ragyogásról beszél. Másra vágyik. Nem azt szeretné, hogy a saját arca ragyogjon, pontosabban a ragyogás ne a saját arca legyen, hanem az Isten arca! Ne a megfáradt, sebheyles arca ragyogjon, hanem az Isten dicsősége vegye birtokba ezt az arcot! Az isteni dicsőség ragyogjon keresztül a megfáradt arcunkon! Azt élhesük át ebben az időszakban a Zsoltárossal együtt, amit Mózes élt át a Sínai-hegyen. *„Amikor Mózes lejött a Sínai-hegyről, nem tudta, hogy arcának bőre ragyogott, mivel Istennel beszélt.”* (vö. Kiv 34,29) Vágyjunk arra, hogy a mi arcunk is úgy ragyogjon, mint egykor Mózesé! A mi arcunk is úgy sugározzon, mint Mózesé, de ne önmagunk gyengeségeit sugározza vissza, hanem Isten dicsőségét! Azt a dicsőséges arcot, amit Isten részben engedett megláttatni Mózesnek, mely isteni arc ezt mondja: *„Jahve, Jahve, irgalmas és könyörülő Isten, hosszantűrő, gazdag kegyelemben és hűségben. Kegyelmet megtartja ezrek számára, megbocsátja a vétket, a hibát, a bűnt...”* (Kiv 34,6-7)

A mi arcunkról is az irgalom és a könyörület sugározza be a világot! Hadd legyünk végre hosszan tűrők és hűségesek! Tudjunk megbocsátani mindent! Minél többet vagyunk Istennel, annál jobban fog sugározni az arcunk. Ne a mesterséges, emberi fényektől reméljük a jobb világot, hanem az Isten dicsőségével átitatott

emberi arcoktól! Hiszen egy párkapcsolatban sem a másik személy ruhája, vagy lábmérete a döntő, hanem az arca. Az emberek az arcunkba néznek, és mi az övékbe. Hadd lássák az arcunkon Isten fényességét!

„Szabadok leszünk!” A szabadságot olykor az tudja jobban értékelni, aki fogságba került. A bűntől való szabadulást az érti jobban, akinek volt mi bűntől megszabadulnia. Ugyanakkor fennáll a veszélye annak is, hogy aki sokáig él fogságban, elfelejti, hogy van szabadság. Már nem is tudja megmondani, hogy milyen is az. Pál azt mondja, hogy *„váljunk szabaddá minden tehertől, különösen a bűntől, amely behálóz minket.”* (Zsid 12,1) Kérjük ezt a szabadulást, szabadságot Istentől!

Krisztus azért jött emberi testbe közénk, hogy megörvendeztessen minket a bűn nélküli szabadsággal, amit Ádám és Éva óta az emberiség már nem birtokolt, sőt nagyon elfelejtett. Fel sem tudjuk fogni, milyen is az a paradicsomi állapot, ami anno volt nekünk, és ami vár ránk a mennyi hazában. Nem vagyunk szabadok! Sok minden fogva tart bennünket, behálóz, amint az előbbi idézet is mondja.

Az adventi és karácsonyi időszakban egyrészt tekintünk önmagunkba, hogy mi tart minket fogva! Mi rabolta el a szabadságunkat? Kérjük buzgó imádságainkban Istentől azt, hogy térítsen vissza minket a szabadság honába! Ragyogtassa ránk irgalmas arcát! Űzze távol lelkünkől a bűn sötétségét, hogy együtt dicsóíthessük a Megváltót!

TEPLOMI SZOLGÁLATBAN

A Szent József-templom Nagykanizsa 300 éves — ferencesek által hanyaszorgalommal épített, felvirágoztatott — a történelem viharaival dacoló temploma generációk sokaságának lett szeretett találkozási helye a Mindenhatóval, tőle várva reményt, vigasztalást, segítséget, hitének megszilárdulását. Vasárnaponként lelki feltöltődésre készen, kellemes várakozással érkezünk ide. Jó érzés tölt el bennünket, amikor először a szentmise egyik civil segítőjével, Tokorcsi Marikával találkozhatunk. Évről évre, vasárnapról vasárnapra a délelőtti szertartás előtt társunk kedvesen, mosolyogva érdeklődik a híveknél, szeretnének-e felolvasni, Isten ígését a liturgia részeként az olvasmányban és a szentleckében bemutatni.

— *Tudjuk, hogy életed nagy részét Becsehelyen, szülőfaludban töltötted a közigazgatásban dolgozva. Milyen út vezetett a Szent József-templomhoz?*

— 2006-ban költöztünk a városba, a templom szomszédságába. Ebből adódóan az Alsótemplom lett a mi templomunk is. Korábban sokszor

elkísértem ide leányomat — aki kántortanuló volt — Metz László kántor orgonaóráira. Közben gyönyörködtem a csodálatos barokk templomban, és elbűvölt az egyházzene szépsége. A mostani szolgálatra Lóránt atya választott ki engem nem sokkal érkezésünk után.

— *Úgy gondolom, hívő családból származol.*

— Nagyon vallásos családból származom. Szüleink úgy neveltek minket, hogy bárhova is sodor az élet, soha ne tagadjuk meg hitünket. Én is igyekeztem ezt továbbadni. Leányom családjának hitéletét a mai napig figyelemmel és megnyugvással kísérem. Unokáim az elmúlt évben voltak elsőáldozók. Édesanyám ma is jár szentmisére, sokat imádkozik. Édesapám egy örökletes betegségben mindkét lábát elveszítette, de így is nagyon vágyott Isten közelségébe. Kerekesszékekkel még vasárnap elgurult a templomba, majd két nap múlva magához szólította az Úr.

— *Nagy szeretettel, szorgosan végzed lektori szolgálatodat.*

— A vállalt feladatomat alázattal, és szeretettel végzem. Az olvasmányok, az Ige felolvasása nagyon szép, lélekemelő, megtisztelő szolgálat, amely során közelebb jutunk hitünk hathatósabb megéléséhez, miközben a Jóistennel beszélgetünk. Istennel beszélgetni pedig azt jelenti, hogy magához emel bennünket, közelében érezzük magunkat, szeretetet, békét sugároz lelkünkbe. Mindjobban vágyunk az ő közelségére. Nagy örömmel tölt el, ha új, vállalkozó szellemű fiatalok jönnek. Természetesen én is örömmel olvasom az Igét, ha rám kerül a sor. A felolvasókkal jó kapcsolatot ápolok, tudom, mindig számíthatok rájuk, és soha nem kell attól félnem, hogy nem lesz tolmácsolója a szent gondolatoknak.

— *Tudjuk rólad, hogy a karéneklés a szenvedélyed.*

— 20 éve vagyok énekkáros. Becsehelyen 13 évig énekeltem a templomi énekkarban, amelynek leányom volt a vezetője. Ő volt a templom kántora is. Nagyon szép kórusműveket, zsoltárokat, gregoriánokat tanultam. Hogy mit jelent nekem az éneklés, azt egy Szent Ágoston-i idézettel tudnám érzékeltetni:

„Megfigyeltem, hogy a szent igék ének formájában bensőbben és igazabban lendítik, tüzelik lelkemet a jámborságra, mint ének nélkül. Mennyi könnyem elfolyt akkor himnuszok és zsoltárok éneklése közben! Mélyen meghatottak a templomban édesen csengő énekek, beözönlöttek a hangok a fülembe, szívemre rászállt az igazság harmatja, kigyulladtak bennem a jámbor érzések, megeredtek könnyeim, s a könnyek igen jólestek nekem.”

2007-től a plébánián vezetem egy kis kórust pár évig, ahol nagyon szép, többnyire ritkán hallott egyházi népénekeket énekelünk dalos társaimmal. Az egyházi kóruséneklés nagyon hiányzik az életemből. A 15 éves Kodály Zoltán Kórusnak vagyok öt éve a tagja, amelyben szép népdalokat tanulunk és tolmácsoljuk változó közönségünknek.

— *Imádságos lelkületű vagy...*

— Imára mindenképpen szükségünk van. Legtöbbször a Segítő Szűzanyát kérem, hogy legyen lelkierőm, egészségem, aztán a többit majd én megoldom. Áldást kérek családomra, szeretteimre. Az alábbi sorokkal, melyeket édesanyámtól tanultam, teljesen azonosulni tudok, erről szól az életem.

„Egy meghallgatott imádság:

Erőt kértem az Úrtól, s ő nehézségeket adott, melyeken megedződtem.

Bölcsességért imádkoztam, és problémát adott, melyeket megpróbáltam megoldani.

Előmenetelt óhajtottam, gondolkodó agyat, és testi erő adott, hogy dolgozzam.

Kértem bátorságot, és Isten veszélyeket adott, melyeket legyőztem.

Áhítottam, hogy szeretni tudjak, és kaptam az Úrtól bajbajutott embereket, akiken segíték.

Kegyes jóindulatom helyett alkalmat kaptam a jóra.

Semmit nem kaptam meg, amit kértem, de mindent megkaptam, amire szükségem volt. Imádságom meghallhatásra talált.”

— *Nagy élvezettel töltöd szabadidődet a természetben, a Csónakázó-tónál.*

— Munkahelyi elfoglaltságom mellett jut még időm sok másra is. Legkedvesebb időtöltésem a kertészkedés. Kora tavasztól késő őszig örömmel munkálkodunk telkünkön, és élvezzük a nyaralónk adta nyugalmat. Boldogok vagyunk, hogy saját magunk megtermelhetjük a szükséges zöldségeket és gyümölcsöket. Télen a családomnak verseket írok, melyekből összegyűlt egy könyvre való. Mások szép verseit, történeteit is szívesen olvasgatom.

— *Milyen hatással van életedre az alsótemplomi egyházi szolgálat?*

— Nyolc éve kerültem ide, Nagykanizsára, s akkor szinte senkit nem ismertem, de most már elmondhatom, hogy a legtöbb ismeretség és barátság a templomba járókkal alakult ki. Mondhatom, szebbé, boldogabbá, kiegyensúlyozottabbá vált életem. Érzem Isten vigyázó, óvó, segítő szeretetét. Igyekszem István atyának segíteni a szentmisék előtt és utána, tőlem telhetően. Itt alakult ki együttműködés és barátság perselyező társammal, Szücsné Marikával. Ha a szolgáló társak elköltöznak, vagy elszólítja őket a Mindenható, nagyon hiányoznak. Azonban lelkesít az újak, főleg a fiatalok és házások megjelenése, munkálkodása a civil szolgálatban.

Kedves Marika! Köszönöm Isti atya, és a hívek nevében kiváló templomi szolgálataidat. A tavasszal kezdődő nyugdíjas életszakaszodban is számítunk példaadó, áldott tevékenységedre!

Mónai Zsuzsanna

LÉPÉSEK A MÉLYEBB IMÁHOZ

1. Keress egy csendes helyet lakásodban, ahol hosszabb időt (legalább 15 percet) tölthetsz el háborítatlanul, csendes imában!

(Egyesek erre a konyhát vagy a hálószobát választják.)

2. Válassz ki egy olyan időpontot — lehetőleg mindig ugyanazt — amely leginkább alkalmas a belső imára!

3. Helyezd magad kényelembe, és próbálj lazítani úgy testileg, mint lelkileg. A mindennapok nyomasztó terheit vedd ki a fejedből — bízd ezeket az Úrra, hogy ő törődjön velük, és akkor szabad leszel tőlük!

4. Próbálj meg egészen arra figyelni, hogy most az Atya, Jézus és a Szentlélek jelenlétében vagy! Talán segíthet, ha becsukod a szemed, és magad elé képzeled az égő csipkebokrot, amint Mózes előtt lobog. (Meg lehet gyújtani egy gyertyát, vagy egy szentképet magad elé tenni.) Vagy azt is elképzeld, amint Jézus meggyógyít egy beteget, vagy ahogyan a kereszten függ; vagy ahogyan vándorol a tanítványokkal, vagy a csónakban ül és tanít. Vagy éld át bensőleg, hogy a Szentlélek feletted lebeg

szelíd szárnyacsapásokkal! A leglényegesebb az, hogy elcsendesedj, és tudatossá váljon benned: most *Isten jelenlétében vagy.*

5. Amikor az isteni jelenlét egészen betölti tudatodat, kezd el Istent dicsérni, neki hálát adni, és őt magasztalni. Engedd, hogy Isten szeretete egészen kiáradjon a szívedben, és ajándékozd meg őt a te szereteteddel, mint egy kis viszontajándékkal! Ezután olvasd el a Szentírás üzenetét, amely arra a napra van adva! Olvasd el többször, és engedd, hogy a szavak beléd vésődjenek és a szívedben gyökeret ereszszenek! A szavakat úgy tekintsd, mintha Isten személyesen neked mondaná őket! Fontold meg azokat a szívedben, ahogy a Szűzanya tette (Lk 2,19)! Ha a szentírás szöveg valamelyik evangéliumból való, képzeled el magadnak azt a jelenetet, amelyet olvastál, menj bele a jelenetbe, és éld át „magadon”, amit Jézus ott mond és tesz! Ne akarj nagy gondolatokat kiagyalni, mert itt nem a „fej” a döntő! Engedd meg az Úrnak, hogy szívedben munkálkodjon! Ott fogod

megtapasztalni a jelenlétéből áradó békét és erőt.

6. Az imádságot egyszerű beszélgetéssel is befejezheted Jézussal (vagy az Atyával). Talán az is jó lenne, ha rövid közbenjáró imát mondanál családodért, kollégáidért, az egyházért, papokért, imaközösséged tagjaiért stb!

7. Végül zárd imádat egy Miatyánkkal, dicsőséggel vagy egyszerűen egy keresztvetéssel!

A nap folyamán emlékezz vissza a Szentírás szavaira, amelyeket átimádkoztál, és meríts belőlük erőt és örömet!

Van, akinek hasznos lehet, ha lelki-naplót vezet, ahová feljegyzi röviden élményeit, és mindazokat, melyeket mindennapi imái során kap az Úrtól.

Isten szeretne Neked egy új, beteljesült életet ajándékozni. Ne félj kitnyitni a szívedet az Ő isteni szeretetének csodái előtt!

(Forrás: Élet a lélekben lelkigyakorlatos munkafüzet)

ŐSZI ZARÁNDOKLATUNK

Plébániánk majd ötven fős kiránduló csoportja október 23-án nagy várakozással indult a kanizsai őszből Mariazellbe, tisztelettel adózni a Máriát és a Kisjézust ábrázoló kegyeszobor és a Szűz Mária-kép előtt, amik Istenünket és édesanyját szimbolizálják. Az őszből a télbe guruló autóbussz hegyek, hágók között, havas tájakon vite elszánt utasait a csodás cél felé.

A hatalmas háromhajós bazilikában sétálva rengeteg szoborban, kegyképben gyönyörködhattünk. Felkerestük a templom magyar kápolnáit: Szent Imre herceg kápolnáját (építette gr. Draskovich Miklós 1670-ben), Szent István kápolnáját (alapította Nádasdy Ferenc országbíró

1665-ben) és Szent László kápolnáját. A templomudvar keleti kapuján léptek be a magyar zarándokok a templomba, ezért Szent István és Szent Imre herceg szobrai állnak ott.

A fotók tanúsága szerint a szép látványt emelte Isti atya szentmiséje, amely a lelki élményt még emelte.

A szép napról mindenki boldogan tért haza.

Az első képen a mariazei bazilika belső terét láthatjuk, a másodikon a kálváriát. Az alsó képen csoportunkat Bruck an der Mur városának főterén kapta lencsevégre Súlyomné Babati Kati.

Mónai Zsuzsanna

MIT TANULHATUNK A SZENTEKTŐL?

Szent Bonaventurát példaértékű élete, nagyszerű művei miatt egyik leg-híresebb ferences szentünként tiszteljük, ünnepnapja július 15. Képzőművészeti alkotásokon ferences rendi ruhában ábrázolják, amely fölött bíborosi ruhát visel, kezében kereszttel és a szentírással. A bíborosi kalapot szerénysége miatt csak kezében tartja. Életének történetén a *Példabeszédek könyvéből* vett idézetek segítségével elmélkedünk.

„Az Úr neve olyan, mint az erős torony, hozzá fut az igaz, és biztonságban van.” (Péld. 18,10)

Szent Bonaventura — püspök és egyháztanító — 1218 körül született Bagnoregióban, Toscana tartományban. A keresztségben apja után a Giovanni di Fidanza nevet kapta. Kis korában egy súlyos betegségből Assisi Szent Ferenc közbenjárására gyógyult meg, s a Bonaventura nevet (jelentése: szép jövő, jó szerencse) maga Szent Ferenc adta neki. Ez az esemény hozzájárult ahhoz, hogy felserdülve, 20 évesen Szent Ferenc rendjébe lépett.

„Mert csak az Úr adhat bölcsességet, az ő szájából származik tudás és értelem.” (Péld. 2,6)

Fiatal szerzetesként Párizsba került az egyetemre, s Alexander de Hales-nek, az első ferences egyetemi tanárnak lett a tanítványa. 27 évesen már teológiát tanított a párizsi egyetemen. Hamarosan Aquinói Szent Tamás mellett ünnepezt tanár lett, de hírneve nem tette hiúvá. Igyekezett megőrizni alázatosságát. Az isteni tudományokat inkább szívvel, mint ésszel közelítette meg.

„A szív megtervezi az embernek az útját, de a lépéseit az Úr irányítja.” (Péld. 16,9)

Aszkézise átlagos volt, a szigorú vezeklésben nem követte a rendalapító Szent Ferenc példáját, de mindig nagy szeretet volt benne.

1257-ben doktorált teológiából, és a rend általános főnöke (generálisa) lett. Tizenhat éven át töltötte be ezt a tisztséget a rend történetének nehéz időszakában. Ez idő alatt a második

ferences nemzedékben ugyanis nagyon élesen felmerült a kérdés: szó szerint kell-e venni Szent Ferenc reguláját, s egyáltalán megvalósítható-e a teljesen szegény, apostoli életforma? A renden belül és kívül sokan voltak, akik azt mondták, hogy akiben nincs meg Szent Ferenc karizmatikus lelkülete — márpedig a második nemzedékben már nem volt meg —, az nem élhet úgy, mint a rendalapító, tehát a ben-

cés vagy ágostonos kolostorok mintájára át kell szervezni a rendet. Mások ellenben eretnekségig menő szélsőséggel hirdették, hogy az igazi egyház az eredeti Szent Ferenc-i életformában él, s aki azt feladja, a keresztségét árulja el. Nem annyira szervező- és kormányzóképesével, mint inkább bölcsességgel és szelíd életszentséggel sikerült úrrá lennie a szétlúzó erők felett. Egységben tudta tartani az akkoriban mintegy harmincezer főt számláló, hatalmasra duzzadt szerzetesrendet. A rendi történészek a rend második alapítójának is nevezik, mivel megóvta a rendet a széteséstől, és biztosította további fejlődését.

„A bölcsesség kezdete az Úr félelme, és a Szentet ismerni — az az okosság!” (Péld. 9, 10)

Egyszer felkereste Aquinói Szent Tamás, és megkérdezte, hol a könyvtára. A feszületre mutatott: Ez az én könyvtárom!

„Bízd az Úrra, ami tennivalód akad, akkor a terveid valósággá válnak.” (Péld. 16,3)

A rendi káptalan megbízásából megírta Szent Ferenc életét, ez volt egy ideje a hivatalos életrajz.

X. Gergely pápa a közelgő lyoni egyetemes zsinaton fontos szerepet szánt neki, ezért kinevezte bíborosnak és Albano püspökének. Csak a pápa kifejezett parancsára fogadta el a kitüntető hivatalt. A zsinatára a görögkeleti egyház egyesült a nyugati egyházzal, ami jórészt az ő érdeme.

„Szeretet és hűség ne hagyjon el soha, kösd a nyakadba, és írd fel szíved táblájára. Akkor megkedvelnek, és tettszre találsz az Isten és az emberek szemében.” (Péld. 3,3-4)

A zsinat ideje alatt tért meg Menyneyi Atyjához 1274. júl. 15-én. A ferences IV. Sixtus (1480 körül) avatta szentté, az ugyancsak ferences V. Sixtus pedig egyháztanítóvá nyilvánította (Angyali Doktorként emlegették).

Tanításának lényege így hangzik:

„Akiben a teremtett dolgok nem gyűjtanak világosságot, az vak; aki hangos szavukra nem ébred fel, az süket; aki a teremtett dolgokért nem áldja az Istent, az néma; aki ezek tanúságát figyelmen kívül hagyja, az esztelen: nem ismeri az Őskezdetet. Nyisd hát ki szemed, fülelj, ajkaid mozduljanak, és legyen készséges a szíved, hogy minden teremtményben Istenedet lássad és dicsőítsd, szeresd, tiszteld és áldjad.” (Itinerarium)

Az Istenhez vezető útról minden időre érvényesen így foglalta össze tapasztalatait:

„Titokzatos és mélyen elrejtett, senki nem ismeri, aki nem élte át, s aki nem vágyik rá; és senki nem vágyik rá, akit a Szentlélek tüze egészen föl nem gyújt. A kereséstől kevés függ, a fölkenéstől sok; a nyelvünk szerepe kicsi, a belső öröme nagyon nagy.”

Fűr Tamás

A SZENTLÉLEK-SZEMINÁRIUM GYÜMÖLCSEI

Templomunkban októberben Szentlélek-szeminárium indult a Mécses Közösség vezetésével. December elején ér véget a tanítássorozat, mely eddig is nagyon sokaknak segített hitük mélyebb átélésében. Az alábbiakban az egyik résztvevő tanúságtételét olvashatjuk, akit nagyon megérintett a Szentlélekkel való találkozás. Reméljük, hogy a következő lapunkban további „gyümölcsökről” adhatunk számot.

Istenhívő, keresztény családban nőttem fel, ahol a szentmise és az imádkozás mindig az élet része volt. Édesanyám mondta és mondja ma is mindig, hogy a Jóistenben kell hinni, mert ő mindig megsegíti az embert. Ez így is van. Mégis, ahogy teltek az évek, én egyre távolabb kerültem Istentől. Csökkent az imádság, már csak a vasárnapi mise maradt meg többé-kevésbé. Főiskola alatt sajnos már a vasárnapi mise is elmaradt, mégis, ha bármi gondombajom volt egyből elkezdtem imádkozni. Ahogy a dolgok javultak, megoldódtak, azután sem változtattam életemen.

Amint véget ért a főiskola, sok minden változott körülöttem, és újra eljártam — rendszeresen — a szentmisére. Ám mást nem változtattam, sok hibás döntést hoztam, nem hallgattam az Úr szavára. Egészen 2014 nyaráig úgy éreztem, a vasárnapi szentmise elég is, nem kell mást vagy többet tennem keresztényként. Ebben az időszakban a korábban elkövetett hibák és fájdalmak — lelki sérülések miatt nagyon rossz érzések, félelmek uralkodtak el rajtam. Ezeket a félelmeket mind a környezetemre vetítettem ki, a viselkedésemmel megbántottam a hozzám közel állókat, emberi kapcsolatokat „mérgeztem meg” viselkedésemmel.

Ekkoriban többször hallottam István atya hirdetései között, hogy októberben Szentlélek-szeminárium indul. Nem tudtam, mi is ez pontosan, mire lehet számítani, de egyre jobban azt éreztem, hogy el kell jönnöm, és változtatnom kell az életemen. Tudtam, erre csakis a Jóisten segítségével van mód. Közelebb akartam kerülni

Istenhez, és azt kértem, változtasson meg mindent az életemben.

A szeminárium minden egyes alkalma után egyre nagyobb békét, nyugalmat érzek a szívemben. Már az első alkalommal csodálatos élményben részesített az Úr, mert a dicsőítés és a tanítás hallgatása során egymás után láttam mindent, ami korábban fájdalmat, lelki sérülést okozott. Megértettem, hogy Isten tényleg mindig ve-

lünk van, és mindent tud. A legnagyobb örömeimet, bánatokat is. Éreztem, hogy már az első alkalommal elkezdődött a változás az életemben. A szeminárium alatt nagyon jó, értékes embereket ismertem meg, új, fontos barátokra, lelki békére és nyugalomra találtam. Isten begyógyította a korábbi sebeket, azokat is, amiket mások viselkedése okozott, és köz-

(Folytatás a 7. oldalon)

MINDENEKET MEGÚJÍTANI KRISZTUSBAN

Egyházközségünk tagjainak nem újdonság a címben szereplő cím, melyet Isti atya egy új kiadványt indított útjára.

— *Isti atya, milyenek a benyomásaid a Mindeneket megújítani Krisztusban című kiadvánnyoddal kapcsolatban?*

— Röviden válaszolva, a benyomásaim nagyon jók. Elégedett vagyok. Szeptemberben jelent meg az első száma, és érdemes foglalkozni a szerkesztésével.

— *Mi adta az ötletet ehhez a kiadványhoz?*

— Az ötletet már korábban kidolgoztam. Ez a kiadvány tulajdonképpen egy korábbi kiadványnak az átalakítása. Ugyanis még Kaposváron kitaláltam a Kérdezz Elek lapot, ami választ akart adni a hívek számára akár a liturgiával, akár más egyéb templomi dologgal kapcsolatban. Kaposváron is nagy sikere volt annak a lapnak, hiányolják is rendszeren. S itt tartózkodásom utáni egy évvel, már szükségét éreztem annak, hogy itt is megjelenjen egy, a kaposvárihoz hasonló ismeretterjesztő kiadvány.

— *Az itteni lapnak mi a fő témája, illetve más stílusban szerkesztődik, mint a kaposvári?*

— Az itteni lap jelen időszakban, és remélhetőleg még sokáig, elsősorban az aktuális vasárnapi evangélium magyarázatával foglalkozik. Illetve olykor ezt a menetrendet megtöri egy-egy vallási ismeretet bővítő kérdezz-felelek szám. Stílusában a mostani lapszámok röviden, tömören megmagyarázzák az evangéliumok szövegét, amennyiben az nem elég

egyértelmű, illetve rögtön gondolatébresztőt is adnak, melyet ki-ki ott-hon tovább vezethet. Eleinte sok-sok kérdést is feltettem, de mostanság már átdolgoztam ezt a részét, és a gondolatébresztőkben már jelen vannak a kérdéseim is. Továbbá Ferenc pápától is idézek minden lapszámban, ami megint csak csökkentette a feltehető kérdésekre szolgáló laphelyet.

— *Mik a visszajelzések a lappal kapcsolatban?*

— Örök probléma, hogy kevés visszajelzést kapok, illetve ez azért nem teljesen igaz. Tény, hogy olykor megállítanak emberek, hogy tetszett, amit olvastak, hasznos volt stb. Ám összességében kevesen adnak visszajelzést. Viszont a lap elfogy, ami mégis csak egy jó jele annak, hogy érdeklí a plébánia közösségét mindaz, ami benne szerepel.

— *Ha már említetted a lap fogyását, avass be, kérlek minket abba, hogy hány példányban jelenik meg a lap, és hogyan fogy el!*

— Hetente 250 példány készül, ami mostanában vasárnap estére teljesen elfogy. Eleinte maradt hétközbenre is, de mostanában mondhatni, viszik, mint a cukrot. Ennek nagyon örülök.

— *Biztosan sokakat érdekel, hogy mennyi időbe telik összeraknod a lapot? És mennyibe is kerül ennek nyomtatása?*

— Heti 3-4 órába telik megszerkeszteni az aktuális számot. Sokat olvasok hozzá. Gondolkodom a témáról a gondolatébresztőhöz, és beírom a szöveget. Fontos, hogy legkésőbb szerda estig el kell, készüljek vele, hogy időben kinyomtatásra kerüljön. Hogy

mennyibe kerül? Nagyjából 10 000 Ft/hét a nyomtatási költség. Tehát sokba kerül. De úgy vélem a tapasztalataim alapján, hogy kezd megtérülni a befektetés, mert egyrészt egyre többen vagyunk a templomban, másrészt Isten megáldja a munkámat, azaz gondoskodik arról, hogy legyen miből mindezt létrehozni. Ad időt, energiát, anyagi javakat.

— *Köszönjük a lapot, és Isten áldását kérjük a további lapszerkesztéshez!*

R. P.

IMA A SZENTLÉLEK VEZETÉSÉÉRT

Uram, átadom Neked életemet. Szívemből megbocsátok mindenkinek, aki életem folyamán megbántott.

Hálát adok mindenért, ami történt velem. Minden ajándékodat megköszönöm, Uram.

Hálát adok a szenvedésekért és a rossz napokért is, mert irgalmad és jószágod mindent javamra fordított.

Kérlek Uram, add nekem Szentlelkedet! Add, hogy fölismerjem mindig Lelked vezetését, és készséges szívvel engedelmeskedjek neki!

Vegyél el belőlem minden bizalmatlanságot és félelmet, és add, hogy gyermeki szívvel egészen Rád hagyatkozzam! Rád bízom életemet, halálotomat és minden javamat.

Add meg nekem, Uram azokat a lelki adományokat, amelyekkel szolgálhatlak Téged ezután!

Fölejánlom Neked képességeimet és körülményeimet, odaadom minden kívánságomat és vágyamat.

Kérlek, légy Ura életemnek és változtasd át szívemet olyanná, amilyen né öröktől fogva eltervezted!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké.

Ámen

(Katona István atya imája)

(Folytatás a 6. oldalról)

ben édesanyámmal is megbeszéltük a korábbi vitákat. Ma már ismét olyan erős a kapcsolatunk, mint talán gyermekkoromban volt. Majd részt vettem közbenjáró imán és Szentlélek-kiáradáson, ahol olyan ajándékban, kegyelemben részesített az Úr, amire soha nem is számítottam.

Ma már tudom, hogyha ráhagyatkozunk Istenre, és hagyjuk, hogy ő

irányítsa az életünket, akkor csodálatos dolgokban lehet részünk. Sokkal szebb, és jobb dolgokat kaphatunk általa, mint amit valaha elképzeltünk volna. Hálát adok Istennek, hogy meghívott a szemináriumra, és ezáltal begyógyította a korábbi sebeimet, megszüntette a félelmeimet. Isten segítségével minden megváltozott és változik ma is.

Zsuzsi

AZ IDŐ MINT AJÁNDÉK

(részlet)

Egy afrikai közmondás így szól: „Minden fehér embernek van órája, de egyiknek sincs ideje.” Mi fehér emberek valamit nagyon elrontottunk, amikor hagytuk, hogy az idő állandó szorításába kerüljünk. Szóhasználatunk is tükrözi a mai időhiányos életstílust: nincs időm, el vagyok havazva, siess már, elkésünk, lekéssük, gyorsabban, nem érek rá stb.

A rohanás következménye, hogy az emberek ma igen sokszor a jövőben élnek. Amikor sietünk a dolgaink után, a jövőre figyelünk. Mi a teendőm délután, mi lesz este, aztán holnap, a következő héten, és így tovább. Telis tele a naptárunk. Sokszor pedig a múltban élünk. Értékelünk, emésztünk, így szinte nem is élünk abban, amit éppen csinálunk. Nagy tudás, ha a *jelenben* tudunk élni, ha arra tudunk figyelni, ami éppen történik, s így oda tudunk fordulni ahhoz a személyhez, aki éppen velünk van.

„Carpe diem!” — Élünk a mának! — idézi Josef Kentenich atya, de jó értelemben, nem úgy, ahogy ezt a mondást a régi rómaiak használták. Élünk a jelenben, és abból hozzuk ki a legjobbat, a Jóisten előtt legkedvesebbet. Hogyan tudnánk erre újra képesek lenni?

Nagy divat ma lefényképezni minden pillanatot. Kipróbálhatnánk,

hogy egyszer letessük a fényképezőgépet, és a *saját szemünkkel* nézzünk meg egy arcot, egy eseményt, és a képet a „bio-winchesterbe” (az agyunkba) mentjük és tároljuk. Néha így jobban jelen lennénk a saját életünkben.

Kentenich atya mindig az életből indul ki. *Az élet alaptulajdonsága,*

hogy lassan növekszik, de biztosan. A természetben lassúak a folyamatok, észrevétlen, láthatatlan maga a növekedés. Ami a természetben túl gyorsan növekszik, az olyan virág, ami gyorsan elhervad. Ez az emberi életben sincs másképp. A technikai fejlődéssel kialakult az a helytelen

kolában az elsősöknek már január végére megtanították az összes betűt, egy másik iskolában akkor még tizenöt betű hátra volt. Merték vállalni a lassú haladást, mert tudják, hosszú távon utoléri a gyorsabban hajtó iskolát, és tudásban sokkal biztosabban lesznek.

kívánság, hogy mindennek túl gyorsan kell történnie, végbemennie. Mi lett ennek a következménye? Lemaradt a lélek és a lelkiismeret. (Mint amikor az indiánokat feltették a vonatra, s a következő állomáson leszállva nagy nyugalommal leültek, hogy bevárják a lelküket.) „A mai ember problémája nem az, hogy túl sokat dolgozik — régebben az emberek gyakran többet és keményebben dolgoztak. Az a problémánk, hogy a munkaritmusunk lélektelen lett: míg régebben a munkának a hiányzó technikai eszközök miatt emberileg felfogható ritmusa volt, ma ugyanez sietség a köbön” — mondja Kentenich atya.

Sietünk, siettetünk, és mégsem lesz a maradék idő több. A tapasztalat azt mutatja, sokszor fogalmunk sincs, hová tűnik az idő. Vissza kell húzni a gyeplőt, fékezni, lassulni kellene. Sokszor igazolja ezt az élet. Egy is-

Sajnos itt is nagyon beleplántáljuk a következő nemzedékbe a jelen hibáit. Az iskolákban az egyik mérési kompetencia az idő: 2 perc alatt 60 karaktert le kell tudni írni első osztály végén, ami indokolatlan teljesítmény. A gyerekeinket mi, szülők is mindig sürgetjük: csináld, menj, mozogj, gyorsabban stb. És a gyerekeink szépen ebbe nőnek bele.

Kentenich atya írja: „Akinek van érzéke a neveléshez, az tudja, hogy csak a lassú növekedés hozza meg a várt eredményt. Egyetlen biztosított kiindulási pontra van szükségünk: ismerni az élettörvényeket, és hagyni a fejlődést kibontakozni. Időt kell hagyni.”

Vidéken még ma is sokszor láthatunk néniket, bácsikat estefelé a kispadon üldögelni a ház előtt. Jó lenne ezt megtanulnunk újra. Minden nap *megállni* egy kicsit és *elidőzni* — utóizlelni az eseményeket —, bevárni a

lelkünket és amint a régi közkedvelt jelmondat folytatja: *örömforrássá vál-ni!* Mert így válhatunk azzá. Ha a napi munka és pörgés után meg tudunk így állni, a lelkünk szépen lassan feldolgozza mindazt, ami aznap történt. Beller Tilmann atya ezt akarta nekünk megtanítani, amikor azt mondta: „Üljenek együtt a háziszentélyben. Nem kell semmit csinálni, csak ott lenni. Aztán talán kicsit beszélgetni.” Ha ezt a padon ülést a Szűzanya előtt tesszük, akkor megújulunk mi magunk, a kapcsolatunk, ezzel a családjunk is, és így nem kisebb dolog történik, minthogy jobba lesz a világ.

Kentenich atya szerint *az élet másik alaptulajdonsága az, hogy ritmikus-san növekszik.* A természetben ritmus van a tevékenység és a pihenés váltakozásában. Nappal — éjszaka, nyár — tél. Azok az emberek a leg-egészségesebbek, akik harmóniában élnek a természettel. Így kellene felülvizsgáljunk: mikor vannak a fő munkaóráink és munkanapjaink? Pihenőidőnk összhangban van-e a természettel? Amikor a természet pihen, mit csinálunk mi olyankor? Ma

fel van fordulva minden: sokszor éjszaka élnek az emberek. A felnövő fiataloknak természetes, hogy az éjszaka nagy részét ébren töltik. A munkabeosztás is elszakadt a normálistól. Sokaknak estig tart a munkaidő. Milyen furcsa ma már arra gondolni, hogy a normális az lenne, ha a nappal

(...)

Egy-egy nap végén érdemes végig-gondolni, hogyan mentek a dolgaink. Reálisan gondoljuk át mindig, mi az, ami tényleg belefér a napunkba! Ami aztán nem sikerül, azt egyszerűen engedjük el, hagyjuk a következő napra! Az esti zsolozsmában olvassuk: En-

gedd, Urunk, hogy amint a Nap leszáll, elengedjük a mai napot, és átadjuk Neked (nem szó szerinti idézet).

Az időnkkel akkor bá-nunk helyesen, ha az éle-

tünk végéről tekintünk rá. Ha az utolsó napunk szemszögéből tesszük mérlegre a döntéseinket, akkor látjuk azok valódi súlyát. Akkor látni fogjuk, hogy az emberi kapcsolatainkra szánt időnk volt a legértéke-sebb. Kentenich atya mondja: „...né-hány embernek élete alkonyán kell beismernie: többet kellett volna foglalkoznom a lényegessel, nem kellett volna annyit bajlódnom a földi dolgokkal, nem lett volna szabad hagynom, hogy a külső dolgok rabbá tegyenek.”

(Oázis, 2014. március, XXIV évf. 1. szám.)

Megállunk, elidőzünk és örömforrássá válunk.

együtt kelnénk és a sötétség beálltá-val lassan nyugovóra térnénk.

Hogyan gazdálkodjunk hát az időnk-vel? Az időt ajándékba kapjuk. A leg-értékesebb dolog ez, amit adhatunk valakinek. Szeretetünk egyik érték-mérője. A másik emberre szánt idő az egyik szeretetnyelvünk: a minőségi idő.

Tilmann atya mondja: Időnk min-dig van, ám időről időre választanunk kell bizonyos dolgok között, és egy-szer az egyiket részesítjük előnyben, másszor a másikat. Nem azt kellene mondanunk tehát, hogy nincs időnk, hanem azt, hogy valami más mellett döntöttünk. *Hogy nincs időm, az azt jelenti, hogy más mellett döntöttem.*

CSALÁDOS HÍREK

Lezárult a Magyar Schönstatt Csa-ládmozgalom részeként létrejött Csa-ládakadémia 11. évfolyamának kép-zése.

Plébániánkról Horváth Tamás és Tűzkő Klári vett részt a kétéves csa-ládrénerképzésen. Egyházmegyénk további nyolc házaspárjával együtt 2014. november 29-én vehették át Balás Béla püspök atyától diplomá-jukat. A hálaadó és egyben küldeté-sükre indító szentmisét a kaposvári Nagyboldogasszony Római Katoli-kus Iskolaközpont Körkápelnájában tartották.

Szeretettel gratulálunk nekik, és Isten áldását kérjük küldetésük telje-sítéséhez!

Nagy érdeklődés kísérte a filmklub eddigi előadásait, a jegyek hamar elfogytak, telt házas vetítéseken vehettek részt a nézők. A következő film a Karácsonyi ének című filmdráma lesz, mely december 9-én, kedden 18 órától tekinthető meg a Kanizsa Plazában

Köztünk élő keresztények

ÉLETSZERETET, DERŰ ÉS HARMÓNIA

A Jesch házaspár

Ali bácsit és Gizi nénit sokáig csak a templomból ismertem. Feltűnt a szemükből és egész személyiségükből sugárzó szeretet, kedvesség és nyitottság. Akkor még nem tudtam, hogy Ali bácsit (Jesch Aladárt) a fél város ismeri, az olajipar elismert, nagy tudású mérnöke, beosztottainak legkedvesebb főnöke, akit még ma is sokan megállítanak az utcán, hogy kezet fogjanak vele, sőt megölelgessék, hogy milyen jó, hogy még mindig köztünk van. (Ali bácsi 92 éves.) Gizi néni, a felesége pedig sokaknak volt kedvenc testnevelő tanára, ő sem érzi magát soha egyedül ebben a városban.

Pedig egyikük sem tősgyökeres kanizsai. Életük megelevenedett történelemkönyv.

Gizi néni Nagyváradon született, de Budán nőtt fel, mert 6 éves korában gyakorlatilag kitelepítették őket Romániából (repatriálták őket — „visszaköltöztették” őket az „eredeti” hazába). Alighogy megvetették a lábukat a fővárosban, a budapesti bombázásban megsemmisült a lakásuk, és szinte mindenüket elvesztették, ismét előlről kellett kezdeni mindent a családnak.

Gizi néni a Testnevelési Főiskolán szerzett diplomát.

Ali bácsi budai fiú volt, piarista diák, majd Németországban volt kénytelen befejezni az egyetemet, ott szerzett gépészmérnöki diplomát, amit a háború után itthon megújított, Pesten újra lediplomázott. A MAORT-ban kapott állást, fiatal mérnökként volt szemtanúja az államosításnak, az amerikai mérnökök és vezetők letartóztatásának. (Ő maga is egy napig volt bezárva a Gresham-palotában.)

Hogyan került két egyetemet végzett budai fiatal Kanizsára? — Ez is mindjárt kiderül, de kezdjük az ő találkozásukkal, a megismerkedésükkel.

A sport révén kerültek egymás közelébe: Ali bácsi a főiskolai kosárlabda-válogatott tagja volt, és ugyanott játszott Gizi néni bátyja is, aki

bemutatta a húgát, és ez „végzetesnek” bizonyult. A két fiatal egymásra talált, annyira, hogy immár 65 éve (!) élnek boldog házasságban.

'49-ben házasodtak, de nem igazán volt hol lakniuk. (A háború után az ország romokban hevert, a lakások jelentős része megrongálódott...) Ekkor kapta Ali bácsi azt az ajánlatot, hogy Zalában üzemeljen be egy geofizikai méréseket végző, nagy értékű berendezést, majd irányítsa a mun-

válaszolta, hogy őt ugyan nem érdemes figyelni, mert bár előre nem mindig tudja, hogy mikor fog menni, de hétfőn bárkinek szívesen megmondja, hogy mikor volt misén vasárnap.

És a történelem itt még nem ér véget: Az '56-os eseményeket nagyon sajátos szemszögből tapasztalhatták meg. Ali bácsi épp Kínában volt küldetésben, neki kellett ott egy hasonló berendezést telepítenie, mint amilyent Kanizsán a franciák telepí-

kát. Cserébe Nagykanizsán másfél szobás lakást ajánlottak nekik, ami nagy szó volt akkoriban. A fiatal házaspár elfogadta ezt, így költöztek be az Alsótemplom melletti kockaházba.

— Mi laktunk Nagykanizsán a legközelebb a haranghoz — mondja mosolyogva Ali bácsi, mert valóban a ház legfelső szintjén, a toronyhoz közeli részen volt a lakásuk. És a templom bejárata is közel volt hozzájuk mind fizikai mind lelki értelemben: a házaspárnak természetes volt, hogy minden vasárnap elmenjenek misére. Akkor is, amikor ez nagyon nem volt tanácsos. Ali bácsit figyelmeztették is, hogy „Vigyázzon ám, mert figyelik, ki mikor jár misére!”, de ő erre csak azt

tettek. Ott kapta a hírt, hogy Budapesten kitért a forradalom.

— A kínaiak nagyon együtt érzőek és barátságosak voltak velünk — meséli Ali bácsi. — Még egy rádiót is adtak, amivel helyel-közzel magyar adót is tudtunk fogni. A hazautazás is igen kalandos volt. Moszkvából nem jött járat Budapestre, ezért Belgrádba repültünk, onnan Zágrábba, majd a határ közelébe utaztunk, ahonnan szerencsénkre egy mérőautó hozott át a határon egészen hazáig.

— Mi pedig közben itthon semmit sem tudtunk róluk — folytatja Gizi néni. — Azt sem, hogy élnek-e, nem-e, nem tartóztatták-e le őket Moszkvában... semmit. Pedig bármit el le-

hetett képzelni. Amikor megláttam az ajtóban, majdnem hanyatt estem a meglepetéstől! De nagyon boldog voltam, hogy előkerült!

Az idős házaspár hite gyermekkoruk óta töretlen. Ali bácsi járt a ciszterciék iskolájába, majd piarista lett. Őket nagyon megszerette. Annyira, hogy a kanizsai Piarista Iskola újralapításában oroszlánrésze volt. Akkoriban képviselő volt Ali bácsi a városi testületben, és sikerült kellő támogatást szereznie az iskola életre keltéséhez. A piarista rend ki is tüntette őt az iskola újraindításáért.

— Számomra fizikai tény, hogy Isten van — mondja Gizi néni. — Szoktam úgy beszélgetni vele... rendszeresen... és Ő meg meghallgatja... Az Úr nekünk csak jót tett, és amikor rossz volt, akkor is úgy, hogy utána jó lett belőle.

Mert a bajok és gondok őket sem kerülték el. Az első gyermeküket elvesztették, és Gizi néni is majdnem belehalt, de végül kaptak helyette egy szép, nagy családot...

Három fiú, hét unoka, hét dédunoka — ezzel igazán lehet dicsekedni, de ők dicsekvés helyett inkább örülnek nekik. Boldogok, ha rájuk gondolnak, de főként akkor, amikor több dédunoka szaladgál egyszerre a házban.

— Hétvégén is itthon volt három — meséli Gizi néni. — Minden meg volt engedve nekik, két lábbal ugráltak az ágyon... Mi is visszafiatalodtunk; olyan volt, mintha a múlt megelevenedett volna, mint amikor a három fiú gyötörte egymást, hancúrozott a lakásban — mondja boldog mosollyal. — Ezek nagy örömök.

És imádkoznak minden családtagért, főként azokért, akiknek gondjaik, problémáik vannak.

Gizi néni és Ali bácsi 65 éve házасok.

— Minden szép volt, jó volt, a jó Isten megáldott bennünket egymással! — boldogan és szeretettel mosolyognak egymásra, és nagy egyetértésben fogják meg egymás kezét. (Egy kétórás beszélgetés alatt legalább tízszer.) — Olyan aranyos, amikor ilyen kedvesen néz rám! — mondja Gizi néni meghatottan.

— *Mi a titka a 65 év boldog házasságnak?*

— A szeretet, a másik megértése, türelem, a megegyezés — mondják felváltva a kulcsszavakat. — Hogy az ember tisztelje a másikat és szeresse.

És fogadja el a hibáival együtt. Soha nem szabad azt hinni, hogy én vagyok a legokosabb a világon.

És bele tudunk nyugodni, hogy nem úgy van minden, ahogy az ember akarja.

— Aztán, hát egy kis női praktikával sok mindent el lehet érni — mosolyog sejtelmesen Gizi néni. — Nem kell ajtóstul rontani a házba, az embernek gondolkodva kell élnie.

Kiabálás? Olyan nemigen fordult elő, lehet, hogy egyikünk vagy másikunk felhúzta az orrát, de aztán ez nem tartott sokáig...

— *Mindig ilyen jókedvűek voltak? Látszik, hogy milyen nyitottan, derűsen, kedvesen fordulnak egymás és*

az emberek felé.

— Hát, azt hiszem, igen. Ez az élet boldogsága! Egy élete van az embernek, azt így érdemes élni. Kedélyesen, nem veszekedve vagy sírva... Persze, nekünk sem volt mindig minden ragyogó, problémák a mi életünkben is voltak..., de igazából soha nem csináltunk gondot belőlük. Egyetértünk abban, hogy a jó Isten ezt akarta, hát ez van!... Ha baj volt, mindig az volt bennünk, hogy úgysis javulni fog ez még.

Gizi néni és Ali bácsi jó kedélyét sok fiatal is megirigyelheti. Tevékeny életük és szeretetteljes hozzáállásuk példaértékű mindannyiunk számára.

Kívánunk jó egészséget, még sok boldog évet együtt a kedves házaspárnak!

B. Békési Beáta

Áldott, meghitt karácsonyt és reményteljes, békés új esztendőt kívánunk kedves Olvasóinknak!

A NEGYEDIK KIRÁLY

Mindenki ismeri a Három Királyok, vagy másképpen szólva a három napkeleti bölcs történetét. Jézus megtestesülésének, még ma is nagy titkokat rejtő eseményének névről ismert szereplői ők, akik hosszú útjuk célját Betlehemben találták meg. Mesés ajándékaikkal hódolva köszöntötték a Kisdedet, akiben minden „bölcse-ségük kútforrását” ismerték fel. Gáspár, Menyhért, Boldizsár — három magas rangú zarándok, akiket eddig soha nem látott, de régen megjövendölt égi tünemény, a csillag vezetett

kos vándorösvényeken, egy életen át nem szűnő keresésre indult, és — útja végén — különös, nem várt találkozássra került sor. Magas alakja, gerince meghajlott, szeme meggyengült, haja megfehéřült. Legfőképpen mégis lelke változott meg ezen a hosszú úton: a hajtó, sarkalló vágy lassan elhagyta őt. A megcsendesült lélek egyre tisztább, békességesebb kehelyként várta immár nem azt, amit ő magának célul tűzött ki, hanem azt, amit a Magasság Ura az így megpróbált emberi lélek kelyhébe — tiszta, végső

többet vagyunk otthon ideális esetben. Mindez megteremti a körülményeket, hogy jobban befelé is figyelhessünk. A csendben találkozhatunk a Jóistennel a mindennapi futkárózások közepette.

A negyedik király észrevette a csillagot, a jelet, ami Jézus születésének titkára hívta fel a figyelmét. El is indult, de nem volt elég nyitott a lelke, ezért az út fáradalmi között szem elől tévesztette a helyes irányt. Minden fontosabb volt neki, mint az, hogy a lelkét felkészítse a nagy találkozásra, és ezzel a lényeg veszett el egy hosszú időre!

Ha nem vesszük a fáradságot, hogy mi is tegyünk azért, hogy befogadhassuk az isteni titkot, akkor nem lesz benne részünk! Tisztítsuk meg magunkat, hogy Isten alkalmassá tudjon tenni bennünket az ő befogadására!

Göndics János
somogyásomsoni
plébániai kormányzó

el az emberiség reménységének bölcsőjéhez.

De ki ismeri közülünk a negyedik király, a negyedik bölcs legendás történetét?

Ő úgyszintén látta a csodás égi tüneményt, ő is elindult idejében, hogy köszöntse a földre érkezett égi királyt, de bizonyos körülmények miatt — három társához nem csatlakozhatott. Betlehembe idejében el nem juthatott, kincseit a gyermek lábához le nem tehetette... Ki tudja közülünk, milyen erős vágy és elhatározás élt a negyedik zarándok lelkében, miképpen kellett lemondania ennek a mély, benső vágynak a teljesüléséről, hogy azután a lemondás útja mégis a legmagasabb beteljesüléshez vezesse el életét? Hosszú, kanyargós, szakadé-

adományként adott. Miről is beszél ez a történet keresztény szemmel az én olvasatomban?

Advent időszakához érkeztünk el, ahogyan minden évben elkezdődik az új egyházi év. A várakozás, találkozássra való felkészülés megszentelt ideje ez, ha kihasználjuk a kapott lehetőségeket. Az egyház mi mindannyian vagyunk, tehát nem a plébánosnak vagy a kántornak vagy a hitoktatónak a speciális feladata, hogy Jézus születésére készüljön, és beszéljen róla nekünk, hanem személyes felelősségünk, hogy felülvizsgáljuk életünk utóbbi szakaszát, és egy picivel előbbre lépünk. Nem véletlen, hogy a természet csendesedésével esik egybe advent, amikor véget érnek a mezőgazdasági munkák, hideg van,

SZEMÉLYESEN IMÁDKOZNI, DE HOGYAN?

Avilai Nagy Szent Teréz önéletrajzában a belső ima nagyon egyszerű, de mély meghatározását adta nekünk: „Az én véleményem szerint a belső ima nem más, mint egy olyan barátnál időzni, akivel szívesen, gyakran jövünk össze kettesben, hogy nála legyünk, mivel tudjuk, hogy szeret minket.”

Az ima lényege nem a nagy szavak vagy a mély gondolatok, hanem az *együttlét egy olyan baráttal*, aki elfogad és szeret engem. Jézus nekem is azt mondja, amit apostolainak mondott az utolsó vacsorán: „Nem mondalak titeket szolgálóknak... barátainknak mondalak titeket” (Jn 15,15). Ugyanakkor meghív: „Maradjatok meg szeretetemben” (Jn 15,9)

JÉZUS KARÁCSONYI ÜZENETE

„Nem kell neked a vér s az ételáldozat,
De embertestet alkottál nekem...

Így szóltam hát: Itt jövök Istenem,
Hogy akarodat megtegyem.”

(Zsolt 40,7-9)

Kedves Barátom!

Nem kell már a külső áldozat, amit viszonylag könnyű volt felajánlani. Elég volt kiválasztani a hibátlan, a legszebbet. Valami mást kért Atyánk. Azt, amit alkotott, az emberi testet, azt kell odaadni, mint tökéletes ajándékot, felajánlást. De hogyan, ha nincs olyan emberi test, amely ne lenne sérült, sebzett? S pont e sérülések miatt vajon ki tudja szívből szeretni ellenségét, odafordítani másik orcáját is, ha rágalmazzák, odaadni még a szükségset is, ingyen kölcsönözni, egyszóval tökéletesnek lenni? Senki. Akkor az Írások szava csupán morális felhívás? Nem. Íme itt vagyok, jövök, s megteszem Atyánk akaratát, vagyis jövök, hogy magamra vegyem az emberi test minden sérülését, sebtét, betegségét, szenvedését, de nem csupán úgy, hogy hagyom, hogy megfertőzzön a rossz. Ez nem elég. Ahhoz, hogy segíthessek neked felállni, kell, hogy én magam is belehaljak a rosszba, a világ szenvedéseibe! Ez az első lépés a segítséghez.

A második lépéshez te kellesz! Csak akkor tudlak kiemelni a lehetetlen helyzetekből, s lehetővé tenni, hogy tested Istennek tetsző szent, élő áldozattá válhasson — vagyis teljesíthesd, amit Ő kér: az ésszerű Istentiszteletet — ha úgy jössz hozzám, mint a leprás: „Uram, ha akarod, meggyógyíthatasz” (Mt 8,1-2). Vagy mint a százados: „Uram, nem vagyok méltó, hogy betérj házamba. Csak szólj egy szót, és szolgám meggyógyul!” (Mt 8,8)

Ha az apostolok aggodalmával, belső szorongásával közeledsz hozzám: „Uram, mentes meg, mert elveszünk.” (Mt 8,25), ha olykor meg is hallgatlak, még nem helyes az imád. Még magad akarod elérni üdvösségedet, még saját erőlködésed van előtérben, én csak úgy, ott állok a háttérben. Ekkor még önerődből akarsz tökéletes lenni, és valahogy így fordulsz

hozzám: „Meddig maradok még ilyen tökéletlen, vajon mikor adod meg a kegyelmet ezen hibám legyőzéséhez, vagy mikor változik meg ez a lehetetlen karakterem?” S én azt fogom mondani: nem ez a probléma, nem itt van a bajok gyökere.

Amikor valaki eljut odáig, hogy tudatosul benne, hogy lehetetlen, gyógyíthatatlan a helyzete, állapota, s így tud hozzám fordulni, akkor jó úton járunk. Csak akkor tudok segíteni, ha valaki belátja valós állapotát: sérült, beteg, bűnös, szegény. Csak ilyen állásponthoz tudja valaki elfogadni segítségemet, az üdvösséget.

Mi kell ehhez? A gyermekség. Az, akivé lettem. Tudni kell kicsivé, min-

denben szükségét szenvedővé alakulni, és bízni, rábízni magát valakire! Arra, aki segíthet. Ez a karácsony első üzenete. A második pedig a következő: Isten előtt az a tökéletes, ha a tökéletlent adod: testedet. Nem összeszorított fogakkal, hanem megszenteled az alázattal, amit a szív imájával érhetsz el: könyörülj rajtam..., szólj egy szót...!

Békés karácsonyt!

Jézus

„Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti ésszerű istentiszteletetek.” (Róm 12,1-2)

Maria Amata nővér

DEUS IPSE VENIET (Isten valóban el fog jönni)

„Lámpás volt reszkető kezemben

És rongyolt lelkemben a Hit

S eszemben a régi ifjúság:

Éreztem az Isten-szapot

S kerestem akkor valakit.”

(Ady Endre: A Sion-hegy alatt)

Alig pirkadt még. A sűrű homály rátelepedett a lelkekre. A fák görnyedten hajoltak súlyos terhüktől. A csend most nyomasztónak tűnt. Lep-le alatt apró feszültségzicokrak nyújtóztak.

Az öreg kalyiba falát kormosra festette a gyertya lángja. Elizeus testvér imára kulcsolta kezét. Két megfáradt fakéreg ölekezése. Némán mozgott az ajka: „Lásd meg, lelkem, Krisztus kegyes és diadalmas arcát! Oly régóta várlak...” Visszafojtott lélegzettel figyelt befelé, mint aki azonnali válaszra vár. Napok óta titkok nesztelen lépteit vélte hallani. Néha lopva az ajtóra nézett. Várt. Mint egész életében mindig. Törékeny léte örökös advent volt. Ahogy a kinti világ sötétje terjeszkedett, az ő szívében egyre nőtt a fény.

Sovány arcán óvatos mosoly ömlött szét. Szája lassan, nehezen formálta

a szavakat: „A lélek alszik... téved... dermed. Fel kell ébreszteniünk!”

— Ne csüggedj! Észre sem vette, hogy ezt már kiáltotta.

— Annyi a fájdalom, oly tapintható a reménytelenség!

Megkínzott arcokat látott maga előtt; büntől roskadozó emberteremtmenyeket, szájalmas, gyötrődő lelkeket

Még szorosabbra fonta göcsörtös ujjait.

— Jöjj el, Messiás! Tisztítsd meg a világot, nyisd meg a lelkeket, s ültessd beléjük szereteted drága magját! Vágyakozunk utánad, de az ember gögös, megvallania ezt oly nehéz! Szomjasan, tévutakon bolyongva keresi a vigaszt hozót, mindegy kit, csak hirtelen jött vágját csillapítsa... csak a jelent, a tünékeny pillanatot élje túl!

Elizeus fáradtan borult karjára. — Oktalan ember! — motyogta erőtlennül. Állj meg! Ne menj tovább! Akit igazán keresel, közel van hozzád, nálad van, benned lakozik. Hisz régtől ő a remény, a megvalósult vágy, világgosságod a sötétben. Ő az Üdvözítő, a hön áhított Messiás.

„Harmatozzatok, égi magasok!”

Kertészné Tóth Éva

KRISZTUS SZÁMÍT RÁD!

Az általában csak vasárnapi szentmisére járó hívek elgondolkoznak, amikor különböző keresztény közösségekkel találkoznak. E csoportok a kereszténység lényegének mélyebb megismertetésére, elmélyítésére szerveződnek. A szeretet, az összetartozás jegyében munkálkodnak azon, hogy elvezessék régi és új társainkat a hithez, a megtéréshez. „A keresztény ember békét visz mások közé. És nem csak békét, hanem szeretetet, jószágot, hűséget és örömet” — hallhatjuk Ferenc pápa egyik beszédében.

Majd az egyik olvasmányban elmondja; „Az Úr azt kéri a laodíceai keresztények példáján, hogy térjenek meg, mert „langyosak” lettek. Az elkényelmesedés lelkülete szerint élnek. Azt gondolják: teszem, amit tudok, de békében élek, és senki ne zavarjon meg engem furcsa dolgokkal. Aki így él, azt gondolja: nincs szükségem semmire, vasárnap misére járok, néha imádkozom, jól érzem magam, kegyelmi állapotban vagyok, gazdag vagyok. Ez lelki elkényelmesedés, a bűn állapota. Az Úr az ilyen embert nem kíméli meg szavaival, és ezt mondja: mivel langyos vagy, és sem hideg, sem meleg, kezdlek téged kivetni a számból.” A pápa ezután javasolta, „tegyük fel magunknak a kérdést: én egy vagyok a látszatkeresztények közül? Van lelki életem? Meghallom, meghallgatom a Szentlélek hangját, előre haladok? Látszólag minden rendben van, semmiért sem tehetek szemrehányást magamnak? Van rendes családom, az emberek nem mondanak rólam rosszat,

megvan mindenem, templomban volt az esküvőm, Isten kegyelmében élek, nyugodt vagyok. Térjünk meg: a látszattól térjünk meg a valósághoz! A tespedtségből térjünk meg a buzgóssághoz!”

Ferenc pápa végül összefoglalta háromszoros meghívását a megtérésre: „a langyosakhoz, a kényelmesekhez és a látszatkeresztényekhez, azokhoz, akik azt hiszik, hogy gazdagok, közben szegények, nincs semmijük sem, halottak. Isten szava képes mindent megváltoztatni, de nem mindig vagyunk elég bátrak ahhoz, hogy higgyünk Isten szavában, amely meggyógyítja bensőnket, és mindent megváltoztat.”

Antonio Canizares Llovera spanyol bíboros, a katekétikai teológia jelentős személyisége a következőkről beszél: „Most az a tét, hogy hogyan értelmezzük az életet. Istennel vagy Isten nélkül, az örök életbe vett reménnyel, vagy semmi mással, csak e világ javaival való bővelkedésben. Netán egy olyan szintű erkölcsi objektivitással, amely szilárd és mindenki számára egyformán érvényes,

vagy a személyes szabadság szinte felsőbbrendű, föltétlen hangoztatásával, amely aztán meghatározó magatartási forma lesz egészen addig a pontig, ahol már nincsenek játékszabályok. Nekünk, keresztényeknek ez a kihívás, hogy az emberek higgyenek Jézus Krisztusban, kövessék Őt, és vele együtt elérjék a boldogságot, igazságot, amely szabaddá tesz, a szeretetet, amely testvérekké tesz.”

Az előző és a mai generációk sajnos nem kerültek kívánatos módon közel a keresztény hit alapjaihoz, lényegéhez. Napjaink apostoli munkája egy új evangelizációt szolgál. A kialakult helyzetben ajánlatos visszatérni az apostoli modellhez, az első keresztények mintájára, kis létszámú közösségekben való szeretet alapú evangelizáláshoz! Ez a tevékenység nem különül el az egyházmegyei élettől, szervesen kapcsolódik az ott folyó lelkipásztori munkához. Az új közösségek egy része más országokban született, onnan jutott el hozzánk.

Az előző lapszámunkban a Schönstatt Családmozgalomról olvashattunk, amely fiatal családok, házaspárok evangelizációját vállalta fel. Az Úr ígését hirdelve példát ad a család harmonikus működése titkainak, módszereinek megismeréséhez. Családos programjaik nagyon hasznosak és sikeresek, mintául szolgálnak minden család számára.

Napjainkban zajlik templomunkban a Mécses Közösség nagy sikerű Szentlélek-semináriuma, amelynek nagy létszámú hallgatósága (az irányt illetően biztatóan) zömmel fiatalokból áll.

Bizonyára sokak számára ismerős az Antiochiai, a Házas Hétfége, a Családok Jézusban, a Mécs és még sok más közösség neve.

Plébániánk a neukatekumenális közösség otthona. Összetartó, meghatározott rend szerint működő, imádkozó, evangelizáló, elhivatott emberek alkotják.

Az új vvangelizációs folyamat jeles képviselője, a római katolikus egyház egyik — spanyol eredetű, több évtizedes múlttal bíró — felekezeti közileg elterjedt megújulási mozgalma, a cursillo.

A Kaposvári Egyházmegye cursillo közössége október hónapban ünnepelte 5. évfordulóját. Itt Székely János püspök atya, a magyarországi cursillo lelki vezetője és Balás Béla püspök atya, a Kaposvári Egyházmegye cursillójának a vezetője köszöntötte a tanfolyamot végzett cursillistákat. Szűcs Imre atya már hosszabb ideje a Kaposvári Egyházmegyei cursillo lelki vezetője, világi elnöke a nagykanizsai Lábodi István. A jubileumi ünnepségen, amely a püspökség dísztermében zajlott, tíz, tanfolyamot végzett kanizsai testvér volt jelen.

A cursillo jeles személyisége, Eduardo Bonnin szerint „keresztény szellemenben kell átalakítani a munkahelyi légkört, tartalmasabbá tenni a családi életet! Nem tanítással, meggyőzéssel, hanem személyes példával, az önfeláldozó élet mintáját adva, és barátságok kialakításával érhető el.” A magyarországi cursillo célja, hogy Magyarország újra keresztény legyen.

Az új jelentkezők tanfolyamát — általában évente két alkalommal — papok és laikusok vezetik Kaposzentbenedeken, illetve Homokkőmáramban. Ők itt egy Szentháromság-hívő, kereszténységről szóló háromnapos, intenzív, bentlakásos tanfolyamon hallhatnak a keresztény hit alapvető tanításáról, Jézus Krisztus személyéről, lelkiségéről.

A plébániák cursillós közösségei az összejöveteleiket rendszeresen 1-1,5 órában tartják. Megbeszélik a lelki útmutató szerint az elmúlt hét eseményeit, sikereit, kudarcait. Beszámolnak közösen végzett apostoli munkáikról. Az összejövetelt mindig a

Szentlélek segítségével hívásával kezdik, és hálaadással zárják. A csoportok találkozója az egyházmegyében az ultreya, ahol beszámolóikkal egymás példájából merítenek. A találkozók végén lehetőség szerint szentmisén vesznek részt. Imakönyvük címe: *Krisztus számút Rád!*

Egyházközségünkben a következő év elején kezd munkálkodni az első cursillo közösség Bálint Pálné, Márti vezetésével. Tanfolyamot végzett cursillósok és evangelizációra kész, tenni akaró, Isten-hitben élő testvéreket vár a csoport. A szeretet jegyében történnek a találkozások, munkálkodások.

Az egyházmegyében a tagok egy része internetes kapcsolatban áll egymással és vezetőikkel, amely összeköti és segíti őket a mindennapokban. A következőkben idézek egymáshoz írt leveleikből:

„Kedves Testvérek! Köszönöm szépen a kedvességeket és a segítségüket. Ez az alkalom segített, hogy Isten kerüljön életem középpontjába. De colores (tanfolyam után!)”

„Kedves Testvérek! A közösség ereje a közös imában van! Most kaptuk a hírt: K. J.-t csütörtökön megműtötték, már kikerült az intenzív osztályról. Lassan javul. Kérünk Titeket, hogy folyamatosan imádkozzunk betegeinkért! De colores! V. Judit.

„Kedves Cursillista Testvérek! Nagyon örülök, hogy együtt ünnepeltük az egyházmegyében működő cursillo 5. születésnapját. Többen nem tudtatok eljönni, ám a szívünkben ott voltatok. Székely János püspök atya elmélkedését tanúságtételek, majd kiscsoportos beszélgetések követték. János atya felkérte a jelenlevőket, hogy egy szóval fejezzék ki, mit jelent nekik a cursillo, csak néhány az elhangzottakból: Isten, barátság, őszinteség, szeretet...”

Templomunkban a karácsonyi ünnepkör után várja testvéreink jelentkezését a cursillo közösségbe Bálint Márti és cursillós társai! A közös munkálkodáshoz kéri István atya együttműködését és mindennemű segítségét a csoport vezetője és tagsága!

Mónai Zsuzsanna

„TI ADJATOK NEKIK ENNI!”

(Mk. 6,37)

Mégis, hová kerül a felajánlott élelem?

Rászorulókhöz. De honnan tudjuk, ki a rászoruló? Azt gondolom, aki kérni jön, az nem a fogyasztói társadalom része. „Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtó nyílik.” (Mt. 7,8) Vannak köztük hajléktalanok, egyedülállók, van, akinek valószínűleg tényleg senkije sincs, és persze családok, akiknek gyerekeket kell etetniük. Egyre többen jöttek a plébániára, ami kezdett a hivatali feladatok ellátásának rovására menni, így novembertől a vasárnapi szentmise után van csomagosztás.

Ha van miből, adunk. Istennek hála, sosem üres a kamra. Mindig vannak bőkezű adakozók is. Idős emberek, fiatal családok teszik le hétről-hétre adományait. Áldja meg őket az Úr, és fizesse meg százszorosán bőkezűségüket! Add Uram, hogy mindig tudjak adni!

Bende Piroska

KARÁCSONYI AJÁNDÉKOKAT GYŰJTÜNK

a Családok Átmeneti Otthona gyermeklakói számára. Egy cipős doboz ajándékot szeretnénk átadni karácsonykor az ideiglenes otthonukban lakó gyermekeknek!

Kérjük, akinek módja van rá, szíveskedjen segíteni a dobozokat megtölteni megunt, ép játékkal, írószerrel, könyvvel, édességgel, gyümölcs-csel. Az adományokat a sekrestyében gyűjtjük szentmisék előtt és után.

A részletekről Bálint Pálné, Mártinál lehet érdeklődni, valamint hivatali időben a plébánián.

SZENTSÉGBEN, SZENTELMÉNYBEN RÉSZESÜLTEK

KERESZTELTÉS

Június: Szalai László.

Július: Pintér Benett Dániel, Szalai Patrik.

Augusztus: Bogdán Balázs, Böcz Péter, Graf Dániel, Meggyes Soma.

Szeptember: Fábics Zselyke, Haraszi Sebestyén, Petes Milán, Varga Barnabás, Vasas Vanda, Vidovics Hajnalka, Vidovics Norbert.

Október: Gazdag Luca, Janovics Diana Kíra, Janovics Tamara, Kozári Dorka, Mosdósi Szilárd, Simon Petra, Stanca Paula.

November: Berke Anna, Négyesi Hédi Barbara, Orsós Krisztián, Tarsoly Larina.

ESKÜVŐ

Június: Radmanics Zoltán és Mészáros Mónika, Németh András és Hofstädter Anikó.

Július: Belső Péter és Kertész Zsófia.

Augusztus: Fenyvesi Károly és Noll Petra, Rajna Tibor és Sipos Erika Zsannett, Tóth Ferenc és Lukvár Petra.

Szeptember: Biró Zsolt és Antal Edit, Mezgár Gyula Andor és Békési Edina, Molnár Zsolt és Tóth Nikolett, Pusztai Zsolt és dr. Róka Viktória.

Október: Varga Attila és Kovács Krisztina.

TEMETÉS

Június: Vért Lajos László (élt 65 évet).

Augusztus: Balogh Alajos Ferenc (élt 80 évet), özv. Kele Ferencné Fándli Gizella (élt 92 évet).

Szeptember: Kericsmarics Lajos (élt 93 évet).

Október: Bajáki Mária (élt 69 évet), Radó Teréz (élt 81 évet), Tóth László (élt 87 évet).

November: Borsos Józsefné Németh Ilona (élt 72 évet), Szabados Györgyné Bogáti Mária (élt 90 évet).

MISEREND

Rorate misék hétfőn, szerdán és csütörtökön 6.30-kor a Szent József-templomban, kedden 6.30-kor Palinban.

Advent keddein 7.30-kor a Szt. Antal mise meg lesz tartva.

November 30. advent 1. vasárnapja. *December 24-én, szerdán* éjféle mise 22.00-kor Palinban, 24.00-kor a Szent József-templomban.

December 25—26-án vasárnapi miserend lesz.

December 27-én, szombaton 18.00-kor lesz szentmise.

December 28-a, vasárnap van a Szent Család ünnepe.

December 29—30-án NINCS SZENTMISE.

December 31-én, szerdán hálaadó szentmise lesz 16.00-kor Palinban, 18.00-kor a Szent József-templomban.

Január 1-je, csütörtök Szűz Mária, Isten Anyja napja (Újév). Szentmise lesz 11.45-kor Palinban, 18.00-kor a Szent József-templomban.

Január 2-án NINCS SZENTMISE.

Január 3-án, szombaton 18.00-kor van szentmise.

Január 4. karácsony 2. vasárnapja.

Január 6. vízkereszt ünnepe.

Január 11. Urunk megkeresztelésének ünnepe.

Január 18—25. ökumenikus imahét.

Február 2. Urunk bemutatása (Gyertyaszentelő Boldogasszony napja).

Február 18. hamvazószerda.

Március 19. Szent József főünnep.

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja: Szent József Plébánia, Nagykanizsa

Felelős kiadó: Váron István plébános

Főszerkesztő: Fűrné Kinsztler Anita

Szerkesztőbizottság:

Balogh András, Baloghné Békési Beáta,

Csonka Laura, Fűrné Kinsztler Anita,

Mónai Zsuzsanna, Váron István

Tipográfus: Lengyák András

Kizárólag belső használatra!

www.szentjosefplebania.hu

www.facebook.com/istiatya.hu